

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **C.J.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 27 września 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę z urzędu skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II AKa 71/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 214/21,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.S. – Kancelaria Adwokacka w O., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na korzyść skazanego jako jego obrońca, ustanowiony z urzędu;
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego
i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

C.J. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 214/21, został uznany za winnego tego, że:

I. w dniu 14 listopada 2020 r., działając w warunkach ciągu przestępstw, nie stosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt [...], na okres 2 lat, jednocześnie nie stosując się do decyzji Starosty Powiatowego w Z. z dnia 18 marca 2020 roku nr [...] o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, do których prowadzenia wymagane jest prawo jazdy kategorii B, w ten sposób, że:

- w miejscowości S. kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki [...], nr rej. [...];
- w W. kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki [...], nr rej. [...];

przy czym czynów tych dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, bowiem był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt [...], za przestępstwa z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. i art. 178b k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Z. z dnia 14 sierpnia 2019 r., sygn. akt [...], w okresie m.in. od dnia 5 lutego 2019 r. do dnia 30 września 2020 r.,

tj. przestępstw z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

II. w okresie od 14 listopada 2020 r. do 15 listopada 2020 r. w S., w W. i w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał trzech wyłudzeń pojazdów osobowych na szkodę różnych pokrzywdzonych, a w tym:

- w dniu 14 listopada 2020 r., w S., doprowadził N.N., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą „T.” w S., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci przekazania, w ramach zawartej z oskarżonym tego dnia umowy najmu,

samochodu osobowego [...] nr rej. [...] o wartości nie mniejszej niż 400000 zł, stanowiącego własność E. S.A, udostępnionego N.N. do korzystania na podstawie umowy leasingu z dnia 16 września 2020 r. [...], wprowadzając ją w błąd co do zamiaru zwrotu wynajętego pojazdu i samochodu tego nie zwrócił, a przekazał go innej, współdziałającej z nim osobie, czym działał na szkodę N.N. i E. S.A.;

- w dniu 14 listopada 2020 r., w W., doprowadził J.D., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „M.” w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci przekazania, w ramach zawartej z oskarżonym tego dnia umowy najmu, samochodu osobowego [...], nr rej. [...] o wartości 261700 zł, stanowiącego własność V. sp. z o.o., udostępnionego J.D. do korzystania na podstawie umowy leasingu z dnia 30 stycznia 2020 r., nr [...], wypowiedzianej z dniem 9 września 2020 r., wprowadzając J.D. w błąd co do zamiaru zwrotu wynajętego pojazdu i samochodu tego nie zwrócił, a przekazał go innej, współdziałającej z nim osobie, czym działał na szkodę V. sp. z o.o.;

- w dniu 15 listopada 2020 r. w Ż. doprowadził S.M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „R.” w Ż., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci przekazania, w ramach zawartej z oskarżonym tego dnia umowy najmu, samochodu osobowego [...] nr rej. [...] o wartości 100000 zł, stanowiącego własność P. S.A., udostępnionego S.M. do korzystania w ramach umowy leasingu z dnia 24 sierpnia 2020 r., nr [...], wprowadzając w błąd działającego w imieniu S.M. M.K. co do zamiaru zwrotu wynajętego pojazdu i samochodu tego nie zwrócił, a przekazał go innej, współdziałającej z nim osobie, czym działał na szkodę S.M i P. S.A.;

przy czym czynów tych dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, bowiem był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 10 stycznia 2012 r., sygn. akt [...], m.in. za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Z. z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt [...], w okresie m.in. od dnia 11 lipca 2013 r. do 21 grudnia 2015 r. i od dnia 22 stycznia 2019 r. do dnia 5 lutego 2019 r.;

tj. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i orzekł karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania.

Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego C.J. obowiązki częściowego naprawienia szkody, wyrządzonej przestępstwami wymienionymi w pkt. II poprzez zapłatę na rzecz N.N. kwoty 40000 zł, na rzecz V. sp. z o.o. kwoty 26170 zł; na rzecz S.M. kwoty 10000 zł, zaś na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego, który podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k.), błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść tego wyroku oraz formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego C.J. od trzech przestępstw wskazanych w pkt. II, zaś za ciąg przestępstw z pkt. I wymierzenie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, na okres roku, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu kary łącznej roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności w miejsce kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, na okres roku, za obydwa czyny kwalifikowane z art. 244 k.k. i art. 180a k.k., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II AKa 71/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony kasacją przez obrońcę z urzędu skazanego. Podniesiono w niej zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia – art. 518 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. i 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k., polegającego na tym, że Sąd odwoławczy pominął bądź nie rozważył dostatecznie wnikliwie wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, odnoszących się do sfery faktycznej, a w szczególności do tego, że:

- 1) Sąd I instancji pominął przy ustalaniu stanu faktycznego i ocenie dowodów wyjaśnienia skazanego złożone zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego, z których wynika, że C.J. chciał zwrócić pożyczone uprzednio pojazdy, zwłaszcza jeśli się zważy, że skazany już na drugi dzień po wypożyczeniu samochodu [...] w Ż. udał się do Komendy Powiatowej Policji w Z., gdzie przedstawił przebieg wydarzeń;
- 2) Sąd I instancji niesłusznie uznał, że skazany podawał różne wersje zdarzeń pokrzywdzonym i organom ścigania usprawiedliwiające jego działania, podczas gdy istota poszczególnych relacji skazanego sprowadzająca się do oszukania go i tym samym nieoddania mu pojazdów przez osoby trzecie jest we wszystkich przekazach taka sama;
- 3) Sąd I instancji wadliwie, bo sprzecznie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy w zakresie ustalenia, że C.J. wiedział, że samochody: [...], [...] i [...] nie zostaną zwrócone do wypożyczalni, świadomie wprowadzał w błąd osoby zawierające z nim umowy co do zamiaru zwrotu pojazdów, podczas gdy C.J. – wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego – nie wiedział i nie był świadomy tego, że ww. samochody nie zostaną zwrócone do wypożyczalni, gdyż był zapewniany przez K.Ł. oraz inną jeszcze osobę, która pojawiła się w W., że samochody mają służyć do przewozu papierosów do Holandii, zaś z powrotem do przewozu marihuany do Polski.

Autor kasacji wniósł o uniewinnienie skazanego C.J. od 3 czynów kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., o których mowa w punkcie II części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II AKa 71/22 i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 214/21, i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w oczywistym stopniu, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że merytoryczne rozważania zawarte w uzasadnieniu rozpoznawanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia liczą zaledwie nieco ponad jedną stronę, a obrońca skazanego przedstawił w nich jedynie własne stanowisko co do oceny relacji procesowych C.J. oraz wyraził ogólny pogląd co do braku występowania u tego skazanego elementów strony podmiotowej, wymaganych na gruncie przypisanych mu występków z art. 286 § 1 k.k., wskazując na fakt udania się przez niego do Komendy Powiatowej w Z. na drugi dzień po wydaniu pojazdu [...]. Taka argumentacja ma charakter jedynie polemiczny z ustaleniami Sądu pierwszej instancji i nie wpisuje się w istotę zarzutów wskazanych w *petitum* kasacji, które – co oczywiste – muszą dotyczyć postępowania przed Sądem drugiej instancji i wykazywać błędy po stronie Sądu odwoławczego.

Z tego względu wolno jedynie stwierdzić, że lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości co do tego, że Sąd odwoławczy rzetelnie rozpoznał wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy C.J., o czym świadczą obszerne rozważania Sądu drugiej instancji. Sąd *ad quem* zweryfikował ocenę okoliczności i czasu zawiadomienia przez ww. oskarżonego organów ścigania, wykazując że nie może być mowy o dobrowolności takiego zachowania, zaś zwłoka w udaniu się na Policję była celowa, umożliwiła ona bowiem ukrycie

pojazdów przez współsprawców. (zob. s. 9, 11-12 uzasadnienia wyroku). Wnikliwie przeanalizował również relacje procesowe C.J., aprobuując szczegółowo uargumentowane stanowisko Sądu *merti* co do ich oceny i dostrzeżenia występujących w nich sprzeczności (zob. s. 41-48 uzasadnienia wyroku Sądu *a quo*). Z kolei to m.in. pozwoliło na określenie stanu świadomości skazanego co do udziału w przypisanych mu akcjach przestępczych (zob. s. 12 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając C.J. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążając Skarb Państwa. O kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2019.18 ze zm.).

[SzK]

[ms]